

ת"פ 62711/10/20 - מדינת ישראל נגד מיכאל פיס

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 62711-10-20 מדינת ישראל נ' פיס(עציר)

לפני כבוד השופט שמאי בקר
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רינת יצחקי
נגד

הנאשמים מיכאל פיס
ע"י ב"כ עו"ד יפעת כהן, עו"ד אמיר ברכה

גזר דין

העובדות

1. הנאשם, מיכאל פיס (להלן: הנאשם, או פיס) הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן (לפי עובדות האישום ראשון, בלבד) המייחס לו עבירה של פציעה כשהעברין מזויין בצוותא, לפי סעיף 355 (א) (1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), יחד עם סעיף 29 (א) לחוק.
2. כתב האישום נגד הנאשם כלל, בעת הגשתו, שלושה אישומים; מלכתחילה כפר הנאשם באשמתו ביחס לכל כתב האישום, החלו להישמע הוכחות, והמתלונן מושא האישום הראשון (בו הורשע הנאשם) אף העיד, עדות מלאה, בבית המשפט.
3. ביום 23.6.2021 הגיעו הצדדים להסכמה בדבר הסדר דיוני: הנאשם הודה, כאמור, במה שיוחס לו באישום הראשון והורשע בהוראת החיקוק דלעיל. עוד הוסכם בין הצדדים, כי האישום השלישי יימחק מכתב האישום, וכך היה, ואילו ביחס לאישום הנותר, זה השני - יימשך המשפט. ביום 21.12.2021 זוכה הנאשם מביצוע העבירות מושא האישום השני. בהתאם, לא נותר אלא לגזור את דינו של פיס לנוכח הרשעתו הנ"ל, כדלקמן.
4. בתאריך 17.9.2020 הגיע הנאשם, יחד עם שני חברים, פלוני ואלמוני, ברכבם (להלן: הרכב), אל תחנת דלק בשער הגיא, בפאתי ירושלים (להלן: תחנת הדלק); פיס ישב במושב האחורי של הרכב, פלוני נהג בו, ואלמוני ישב במושב שלצד הנהג. הרכב נכנס אל אחד ממסלולי התדלוק, ואז יצא פלוני, נהג הרכב אל חנות הנוחות שהיתה בסמוך; הרכב נותר לחנות במסלול התדלוק עצמו.

באותה העת, עבד המתלונן, אמג'ד גושה (להלן: אמג'ד או המתלונן), בתחנת הדלק כמתדלק. אמג'ד הבחין ברכב העומד במסלול התדלוק (ואינו מתדלק), פנה אל חנות הנוחות וביקש מפלוני הנהג להזיזו; הלה לא שעה לבקשתו,

התעלם ממנה לחלוטין.

הרכב נותר איפוא במסלול התדלוק, מפריע לתנועת הרכבים שם, והנהג בשלו, בחנות הנוחות; אמג'ד לא נואש, ניגש אל הרכב, נקש על חלונו, שאל את אלמוני (שכאמור ישב במושב הקדמי לצד הנהג) אם בכוונתו לתדלק, וביקש ממנו להזיז את הרכב. כמו פלוני, גם אלמוני וגם הנאשם פשוט התעלמו מבקשתו של המתלונן, נשארו ישובים ברכב.

בעת שהואיל פלוני הנהג לשוב אל הרכב, עמד אמג'ד לפניו, בנסותו לסייע לרכב אחר, שעמד מאחורי רכבם של השלושה, להשתחל אל מסלול התדלוק, על ידי כך שכיוון אותו. פלוני לא התרשם מאמג'ד שעמד לפניו, והוא החל להתקדם ברכבו לכיוונו, עד שאמג'ד ביקשו לעצור, כדי לאפשר לרכב הנוסף לסיים העקיפה אל תוך מסלול התדלוק.

פלוני וחבריו, ביניהם הנאשם, לא גילו סבלנות או דרך ארץ: כתב האישום מספר כי או אז רכן פלוני אל תא הכפפות ברכב, הושיט את ידו לעבר בלם היד, ויצא מהרכב כשהוא אוחז בידו חפץ שחור קטן. הנאשם ואלמוני, יצאו אף הם מהרכב, ולאחר דין ודברים בין השלושה לבין המתלונן, אמר פיס לנהג שיחזור לרכב, יען כי יש מצלמות בתחנה. אז, דחף הנאשם את המתלונן, והוא הדפו בחזרה.

על פי כתב האישום, נכנסו השלושה לרכב, הנאשם התיישב במושב הקדמי (שליד הנהג), ואמר למתלונן "בוא נרד למטה" (הכוונה לכביש שיוצא מן התחנה). הנהג החל להתקדם עם הרכב "והדלת שנותרה פתוחה פגעה במתלונן, אשר סגר אותה".

לאחר כ-50 מטרים, בכיוון היציאה מתחנת הדלק, נעצר הרכב, והשלושה קראו למתלונן. אמג'ד הגיע אל הרכב, למארב מתוכן של השלושה: פיס פתח את תא המטען, שלף מתוכו אלת בייסבול מעץ, והכה עמה את המתלונן בידו השמאלית, בראשו ובאזור צלעותיו. לאחר מכן, אחז פיס את אמג'ד, על מנת למנוע בריחתו, כאשר הלה תפס את אלת הבייסבול במטרה להתגונן, למנוע מהנאשם להמשיך לחבוט בו. או אז הגיח הנהג, פלוני, מצידו השמאלי של אמג'ד, ודקר אותו בישבנו באמצעות חפץ חד. לאחר הדקירה, הרים אלמוני אבן מהרצפה, והכה בה בראשו של אמג'ד, מספר פעמים.

לאחר התקיפה המתוארת לעיל, ברחו פיס וחבריו מהמקום, הותירו את המתלונן מדמם ופצוע.

כתב האישום תיאר את החבלות שנגרמו למתלונן כתוצאה מאלימות הכנופיה: "חתך באזור הראש באזור פריטאלי ימני, חתך בישבן, חתך אורכי באורך כ-5 סנטימטר באמה שמאל באטפקט אולנרי באמצע הגפה, ירידה בתחושה באספקט דורטלי של כף היד והמטומה בגב מצד שמאל". המתלונן נזקק לתפרים ולטיפול רפואי, והומלץ על ביצוע ניתוח "לאקספלורציה ותיקון העצב באמה שמאל".

5. ביום 21.12.2021, לאחר זיכוי של פיס מן האישום השני, ולאחר שעוד קודם לכן הודה והורשע במיוחס לו באישום הראשון, לעיל, הופנה הלה לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו, חרף התנגדות התביעה. פיס הצהיר שהפך לאיש משפחה, לאב טרי, ופניו לשיקום, ורק מכאן ניתנה החלטה זו.

6. ואכן, לקראת הדיון הבא, ביום 31.5.2022, התקבל תסקיר שירות המבחן, אשר המליץ על ענישתו של פיס באפיק שיקומי.
7. הדיון נדחה, איפוא, לשם קבלת תסקיר נוסף מאת שירות המבחן, הואיל וברי היה - וכך קבעתי - כי הדרך הטיפולית שעבר פיס היתה קצרצרה, בוודאי לא מהותית או משמעותית דיה כדי אפילו להרהר בענישה שיקומית באותה העת. עוד הוסכם בין הצדדים, כי הנאשם יפקיד סך של 10,000 ₪ עבור פיצוי למתלונן, וזאת עוד טרם שמיעת הטיעונים לעונש.
8. בדיון שהתקיים ביום 5.1.2023 טענו הצדדים לעונש; תסקיר נוסף שהוכן לקראת הדיון הוריד את המסך על האפיק השיקומי, שכן פיס נעצר במסגרת תיק אחר וחדש, בעבירות אלימות, ובכך תמה דרכו הטיפולית של הנאשם בתיק זה.
9. התביעה ביקשה בטיעוניה לעונש לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין 18 חודשי מאסר בפועל, ועד 36 חודשים, ועתרה לעונש בחלקו העליון של מתחם זה. עוד ביקשה התביעה להפעיל מאסרים מותנים שעומדים לחובתו של הנאשם, במצטבר, כך שבסך הכל ירצה הנאשם עונש של 51 חודשי מאסר בפועל. עוד עתרה התביעה להשית על הנאשם מאסרים מותנים מרתיעים וממושכים, פיצוי למתלונן, שלא יפחת מ- 100,000 ₪, וקנס כספי.
- התביעה עמדה בטיעוניה לעונש על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הפנתה בעניין זה בעיקר לתסקיר נפגע עבירה (אשר הוגש על ידי שירות המבחן ביחס למצבו של המתלונן), ובכלל זה אל הנזקים הנפשיים שנגרמו לו כתוצאה מהאירוע הנ"ל.
- כן עמדה התביעה על חומרת מעשיו של הנאשם, והדגישה כי היה מדובר באלימות סתם, בתגובה אכזרית ואלימה אל בקשתו (הלגיטימית) של המתלונן, להזיז את הרכב שחסם את מסלול התדלוק. התביעה הצביעה על כך שפיס והאחרים תקפו את המתלונן בצוואת, תוך שימוש בנשק קר, וגם נסיבות אלה משפיעות על קביעת מתחם הענישה, לחומרה. התביעה הפנתה את בית המשפט לפסיקה על מנת לתמוך בעתירתה העונשית אשר למתחם הראוי לשיטתה.
- ביחס למיקום עונשו של פיס במתחם הענישה פירטה התביעה את עברו הפלילי, הכולל חמש הרשעות קודמות בעבירות אלימות, ועמדה על כך שמאסרים שהושטו עליו, וגם מאסרים מותנים, לא הרתיעו אותו מלהמשיך ולבצע עבירות אלימות.
10. ההגנה חלקה על התביעה מכל וכל, טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ועד 18 חודשי מאסר, וביקשה למקם את עונשו של הנאשם בחלקו האמצעי. ההגנה ביקשה להשית על הנאשם עונש של 15 חודשי מאסר בפועל, וביקשה להורות על הפעלתם של המאסרים המותנים בחפיפה חלקית[1].

אשר לחלקו היחסי של הנאשם באירוע בגינו הורשע, טענה ההגנה כי "החלק שלו טיפה פחות מהשניים האחרים"; והוסיפה: "מי שהסלים את האירוע הוא הנהג שהוציא חפץ חד שחור מהרכב".

ההגנה התייחסה לנזקים שנגרמו למתלונן, ובין היתר טענה כי הוא "לא איבד את הכרתו, והיו פצעים שטחיים". ההגנה הגישה אף היא פסיקה על מנת לתמוך בעתירתה אשר למתחם הענישה שביקשה.

ביחס למיקום עונשו של הנאשם טענה ההגנה כי הוא לקח אחריות מלאה על מעשיו (בעוד שהאחרים כלל לא הועמדו לדין), וכן הפקיד את הפיצוי שהוסכם. ההגנה סקרה באריכות את נסיבות חייו הקשות של הנאשם, וביקשה ליתן להן משקל לקולא; עוד ציינה ההגנה, כי הנאשם עבר "מיני הליך שיקום", במסגרתו לקח חלק בקבוצה המלמדת כישורי חיים, ובהליכים טיפוליים נוספים. ההגנה הוסיפה כי הנאשם היה עצור באיזוק אלקטרוני במשך 4 חודשים, ושהה במשך שנה במעצר בית, וגם נתונים אלו צריכים להילקח בחשבון, לקולא. ההגנה התנגדה לגובה הפיצוי לו עתרה המאשימה, וטענה כי יש לפסוק פיצוי בסכום נמוך יותר.

11. הנאשם בדברו אחרון אמר:

"אני לוקח אחריות מלאה, חשוב לי שתדע שלא זלזלתי בהחלטות שלך לרגע או בהזדמנות שנתת לי. אני מצטער".

דין והכרעה: אלימות אכזרית חסרת סיבה או פשר שפגעה אנושות בקורבנה

מתחם העונש ההולם

12. מעשיו האלימים של הנאשם פגעו בערכים המוגנים שעניינם שמירה על בטחונו, שלווה נפשו, ושלמות גופו של המתלונן.

13. בפסיקה נקבע הברור מאליו: על בית המשפט להוקיע את נגע האלימות על ידי ענישה מרתיעה; כך במסגרת ע"פ 941/13 פרץ נ' מדינת ישראל (26.11.2013) וההפניות שם:

"בפסקי דין רבים נקבע כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו ולהטיל עונשים מרתיעים ומשמעותיים על מי שבחרו בחירה בלתי נסבלת בדרך האלימות, למען יועבר מסר מתאים לעבריינים ולחברה כולה [ראו: ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' נאסר חסן, [פורסם בנבו] פסקה 21 לפסק הדין (10.11.2009); ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 לפסק הדין (16.8.2007)]" [2].

ראו עוד, למשל, את ע"פ 5641/09 מדינת ישראל נ' ברזסקי (22.3.2010), ואת ע"פ 7878/09 מדינת ישראל נ' פלוני (3.8.2010).

14. ויפים לענייננו ג דברי בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל (16.8.2007) בזו

הלשון:

"רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. **תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברייני האלימות והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה.**"

15. אודות המחיר החברתי של שימוש באלימות ראו, בשינויים המחויבים[3], את ע"פ 2721/11 **מדינת ישראל נ' אוחיון** (3.9.2012; להלן: **אוחיון**) בפסקה 37:

"אין לי אלא להסכים עם המשיבה לכך שצריך להישמע מסר חד וברור המוקיע שימוש באלימות בכלל ובכלי נשק בפרט כאמצעי להשגת מטרות ולפתרון סכסוכים. המחיר החברתי של אלימות זו הוא כבד ובלתי נסבל."

16. מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנא היא ברמה גבוהה. פיס וחבריו תקפו בצוותא את אמג'ד באלימות קשה, סתם כך, ללא כל סיבה, תוך שימוש בנשק קר, וגרמו לו לפגיעות גופניות ונפשיות קשות.

פעולותיהם של פיס והאחרים, טרם ובמהלך התקיפה, מלמדות על התנהגות משולחת רסן. האירוע האלים החל בכך שהמתלונן העז לבקש - שומו שמיים! - מפיס וחבריו לפנות את רכבם, רק בכדי שלא להפריע לתנועה בתחנת הדלק, שהרי חנו את רכבם במסלול התדלוק ממש, לא לשם תדלוק אלא כדי שהנהג יוכל לקנות מסטיק או סיגריות בחנות הנוחות. כל השלושה התעלמו, בתחילה, מבקשותיו הלגיטימיות של אמג'ד, ולאחר שזה, בלית ברירה, ניסה לכוון רכב אחר לעקוף את רכבם על מנת לסייע לו לתדלק, מה שגרם לעיכוב קל של יציאת רכבם מה"חניה" במסלול התדלוק - הגיבו פיס וחבריו למעשה זה באלימות א-לה "התפוז המכאני". אם נחזור לרגע לעניינו של אותו אוחיון, המשיב בערעור דלעיל (ס"ק 15, לעיל), ניתן לכאורה, ורק לכאורה כמובן, להשקיף ב"הבנה" מסוימת, לפחות ביחס לנאשם פיס; רוצה לומר, שאותו אוחיון ביקש "להשיג מטרות", או "לפתור סכסוכים" (והכל במרכאות כפולות, כמובן), כלשון בית המשפט העליון. ופיס דנא? איזו מטרה רצה הוא להשיג? איזה סכסוך רצה לפתור? מה הצדיק התנפלות של שלושה גיבורים מזוינים באלת בייסבול, אבן וסכין (!) על אותו מתדלק שאך ניסה לבצע מלאכתו נוכח התנהגותם הבריונית, המזלזלת, ה - "אני ואפסי עוד", של אותה שלישיית גברים? כלום, נאדה, סתם. זהו אחד מאותם מקרי אלימות, מהסוג המקומם במיוחד, עליהם המתבונן מן הצד[4] תופס את ראשו, ממלמל לעצמו ביאוש ובצער של ממש - "למה, למה?".

החומרה שבסתמיות התקיפה של הנאשם וחבריו את אמג'ד מחייבת התייחסות הולמת; ראו למשל את גזר-דין בת"פ (ת"א) 22922-01-22 **מדינת ישראל נ' פנחסוב** (25.10.22), שם הורשע נאשם בכך שהלם באגרוף בפניו של אחר ללא כל סיבה. גם שם קבעתי, כי העובדה שהנאשמים הפעילו אלימות כלפי המתלוננים סתם כך, אפילו לא "על רקע של מה בכך", בעת שנתקלו בהם באופן אקראי, מגלמת פגיעה חמורה בשמירה על ביטחון הציבור, והענשתו בהתאם. ערעור ההגנה נגד חומרת הענישה נדחה (עפ"ג (ת"א) 34290-11-22 **פנחסוב נ' מ"י**, (28.11.22).

17. חלקו של פיס באירוע היה מרכזי; הוא היה מי שהחל את האלימות הפיזית כלפי המתלון, עת דחף אותו לאחר דין ודברים ביניהם. אף ניתן להיווכח כי האלימות מצד פיס היתה מתוכננת, או למצער - בוצעה במחשבה ובקור רוח מקפיא: פיס "הזהיר" את חברו הנהג - שהתקדם לעבר אמג'ד עם חפץ חד - מפני קיומן של מצלמות בתחנת הדלק. אולם, תחת לוותר על התגמול למתדלק, על "חוצפתו", ולו מפאת החשש שהאירוע יצולם, מיהר פיס להורות לאמג'ד "בוא נרד למטה" (דהיינו, היכן שעין המצלמה אינה מגעת). ואמנם, לאחר שפיס וחבריו הזיזו את רכבם אל מחוץ לטווח המצולם, ביוזמת הראשון, הרי הוא-הוא, פיס, היה זה שהוציא אלת בייסבול מתא המטען של הרכב, והכה באמצעותה את המתלון, גם בראשו ובצלעותיו. אלא שפיס לא הסתפק בכך, והוא אחז את אמג'ד על מנת שלא יברח חלילה, בכדי שחבריו יוכלו להתכבד גם הם, ובכך הוא איפשר לנהג לדקור את אמג'ד, ולחבר הנוסף איפשר להלום בראשו של המתדלק האומלל באבן. למותר לציין כי פיס וחבריו עזבו את המתלון פצוע ומדמם לאחר התקיפה האלימה, כחפץ אין בו עוד שימוש, לאחר שכילו בו את זעמם.

18. נזקים כבדים נגרמו לאמג'ד כתוצאה מהתקיפה, הן במישור הפיזי, והן בפן הנפשי. פיזית, נפצע אמג'ד במקומות רבים בגופו, גם בראשו (שם נגרם לו חתך), הוא נזקק לתפרים, ולידו השמאלית נגרם נזק תחושתי, אשר הומלץ לו לנסות לתקנו באמצעות ניתוח, על פי תסקיר נפגע העבירה שהגיש שירות המבחן (להלן: התסקיר). המתלון נותח, ושיקומו לאחר מכן ארך חודשים ארוכים[5]. עוד עלה מהתסקיר, כי למתלון נגרמו נזקים פיזיים קבועים, לצמיתות, עקב התקיפה החבלנית, וגם המוסד לביטוח לאומי קבע לו נכות צמיתה[6]; בנוסף, תיאר התסקיר כי בגופו של אמג'ד נותרו צלקות כתוצאה מהחבלות שחבלו בו פיס וחבריו, ועל כן נפגע גם בפן האסתטי.

מעבר לנזקים הפיזיים, סיפר התסקיר כי מסלול חייו של המתלון נגדע, באחת; לאחר שנות עבודה בתחנת הדלק, במקביל ללימודיו באוניברסיטה, הפסיק אמג'ד את עבודתו שם. לאורך השנים קודם אמג'ד, ומתפקיד של מתדלק היה לאחראי משמרת, מופקד על תחנת הדלק ועל חנות הנוחות שצמודה לה. לאחר שהותקף, נאלץ המתלון לעזוב את מקום עבודתו, נוכח המצוקה הנפשית שנגרמה לו כתוצאה משהייה במקום האירוע. אמג'ד הביע בפני שירות המבחן רצון לעסוק במקצוע שרכש בלימודיו (הוראה) אך השירות העלה ספק באפשרותו לעשות כן מבחינת פניותו הפיזית והרגשית, שנפגעה כתוצאה מהאירוע האלים (המתלון מתפרנס היום מעבודתו כנהג מונית, אשר גם בה הוא מתמודד עם קשיים משמעותיים).

אף חייו האישיים של המתלון ספגו מהלומה, שכן מחמת התקיפה נאלץ לדחות את חתונתו שהיתה מתוכננת כשבועיים לאחריה.

התסקיר הצביע על כך שהתקיפה פגעה באמג'ד גם מבחינה נפשית; הוא נזקק לשירותיו של פסיכיאטר, ואובחן כסובל מהפרעת הסתגלות, לצד תסמינים פוסט טראומטיים שונים כגון התקפי חרדה, סיוטים, מחשבות חודרניות, פלאשבקים מהאירוע האלים, ועוד. המתלון נישא, בסופו של דבר, והיום הוא אב לתינוק כבן חצי שנה; גם תפקודו כאב נפגע, כך על פי שירות המבחן, והחרדות והפחדים שתוקפים אותו משפיעים על יכולתו לנסוך בטחון בבנו.

19. גם הנזק הפוטנציאלי שהיה עלול להיגרם כתוצאה מהתקיפה האלימה, הוא נזק חמור; נזכיר כי פיס הולם במתלונן באמצעות אלת בייסבול לא רק בידו (שם נגרם לו נזק ממשי), אלא גם **בראשו, ובחזהו**, שלא לדבר על כך שתפיסתו של פיס את אמג'ד איפשרה גם את דקירתו והטחת אבן בראשו על ידי חבר מרעיו. די אם נאמר, איפוא, כי האירוע עלול היה להסתיים באופן חמור עוד יותר מהתוצאה, הקשה ממילא, שנגרמה בפועל.

20. מדיניות הענישה הנהוגה: מנעד הענישה בעבירה בה הורשע הנאשם הוא רחב, וכל מקרה מוכרע על פי נסיבותיו.

21. הצדדים הגישו פסיקה על מנת לתמוך בעתירתם אשר למתחם הענישה המתאים, ראיתי להתייחס לפסקי הדין הבאים, ולפסיקה נוספת, כדלקמן.

22. רע"פ 6817/22 **פריג' נ' מדינת ישראל** (5.4.2022) דן בדחיית בקשת ערעור של המבקש נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי במסגרתו נדחה ערעורו נגד גזר דינו של בית משפט השלום. המבקש הורשע בכך שבמסגרת סכסוך חנייה מתמשך בינו לבין המתלונן, חסם האחרון ברכבו את רכב המבקש. המבקש שלף סכין שאורך להבה 17 סנטימטר, ודקר את המתלונן בכף ידו השמאלית דרך חלון הרכב. המתלונן תפס את הסכין מידו של המבקש ונסע מהמקום. למתלונן נגרמו חבלות וחתכים בכף ידו אשר נתפרה בבית החולים. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ועד 24 חודשי מאסר, והשית על המבקש שנת מאסר בהתאם לנסיבותיו האישיות. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש נגד גזר הדין, וקבע כי יש להחמיר בענישה כלפי ניסיונות לפתרון סכסוכים מעין אלו ביחס למקומות חניה באמצעות סכין. בית המשפט העליון דחה, כאמור, את בקשת רשות הערעור, וקבע:

"בית משפט זה שב והתריע לא אחת מפני התפשטות האלימות במרחב הציבורי, ועמד על הצורך בענישה מוחשית מאחורי סורג ובריאח למיגור תופעות מעין אלו (ראו: רע"פ 489/21 ביטאו נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (26.1.2021); רע"פ 5128/21 סלאמה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (15.8.2021); ע"פ 3000/19 ג'ראח נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (23.7.2019))."

בדרך זו יש לילך אף בענייננו. במסגרת סכסוך שכנים מתמשך ביחס למקומות חניה, המבקש דקר את המתלונן בכף ידו באמצעות סכין וגרם לו לחבלות וחתכים. מעשי המבקש היו עלולים להסב לו נזק חמור ומשמעותי עוד יותר. **מעשים אלו דורשים ענישה הולמת ומרתיעה המבהירה כי סכסוכים אינם באים לפתרוןם בדרך של אלימות. סופה של התנהלות אלימה שכזו, בגין עניין של מה בכך, ראוי שיהא עונש משמעותי של מאסר בפועל."**

23. במסגרת רע"פ 489/21 **ביטאו נ' מדינת ישראל** (26.1.2021) נדחתה בקשת רשות ערעור נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי במסגרתו התקבל ערעור המשיבה נגד גזר הדין בעניינו. המערער הורשע בכך שלאחר שנדחף על ידי המתלונן (שהיה שיכור, וגם התגרה בו) בקיוסק, אחז בחפץ חד, התקדם לעבר המתלונן אשר נסוג לאחור, ודקר אותו בבטנו פעמיים. כתוצאה מהדקירה נגרמו למתלונן שני פצעי דקירה, אחד בדופן הבטן בעומק של 5 סנטימטרים, והשני מעל טבורו. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 חודשי

מאסר בפועל, ועד 20 חודשים, והשית עליו עונש החורג לקולא מהמתחם העונשי, בהתאם לנסיבותיו האישיות. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, החמיר את עונשו של המערער (הגם שחרג לקולא, אף הוא, ממתחם הענישה) וקבע:

"הצדק עם ב"כ המדינה כי רבות דובר בפסיקה על חומרתן של עבירות אלימות קשה ומתפרצת על רקע של פתרון סכסוכים המתגלעים עקב עניינים של מה בכך, בדרכים אלימות - ובמיוחד תוך שימוש בנשק קר. על פי פסיקת בית המשפט העליון, המסר העונשי הוא ברור ומחייב ככלל השתת ענישה מאחורי סורג ובריח".

ובהמשך:

"... אנו קובעים שעתירת הפרקליטות למתחם עונש הולם שהרף התחתון עומד על 12 חודשי מאסר הוא סביר".

בקשת רשות ערעור נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי נדחתה, כאמור; כך נקבע:

"על בתי המשפט להימנע מגישה סלחנית כלפי עבירות אלימות מעין אלו, ולשלוח מסר מרתיע שלפיו העונש הראוי בגין עבירות אלו הוא מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח (רע"פ 7645/20 כהן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 7 (18.11.2020))."

24. במסגרת רע"פ 4574/17 אבו עראר נ' מדינת ישראל (23.8.2017) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש נגד גזר דינו. המבקש הורשע בכך, שעל רקע סכסוך שכנים, דקר את המתלונן עם סכין בשוק רגלו, באמת ידו, סמוך לכתפו, ובבטנו. המתלונן איבד את הכרתו, פונה לבית חולים ונגרם לו פצע באורך 4 סנטימטר באמתו השמאלית, פצע באורך 2 סנטימטר בירכו, ופצע בבטנו. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 חודשי מאסר ועד 36 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל בהתאם לנסיבותיו האישיות. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו נגד גזר דינו, ובקשת רשות הערעור נגד פסק דין זה נדחתה אף היא.

25. במסגרת עפ"ג (ת"א) 23852-08-21 ישראל נ' מדינת ישראל (10.1.2022) דחה בית המשפט המחוזי ערעורו של המערער נגד גזר הדין בעניינו. המערער הורשע בכך שעל רקע סכסוך, חבט במתלונן באמצעות מוט ברזל על גבו, פעמיים, והכה אותו באמצעות מוט הברזל בראשו; בהמשך גם איים על חיי משפחתו של המתלונן. למתלונן נגרם חתך באורך של כ-10 סנטימטר בראשו, אשר דרש טיפול של הרדמה מקומית ותפירה. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר, והשית על המערער שנת מאסר, בהתאם לנסיבותיו האישיות (15 חודשי מאסר יחד עם הפעלת מאסרים מותנים). ערעורו של מערער נגד גזר הדין נדחה, בכפוף לחפיפה נוספת של המאסרים המותנים, כך שירצה שנת מאסר. הנימוק המרכזי שהביא את בית המשפט למסקנה האמורה היה חלופי שנים רבות מהאירוע בו הורשע המערער, ועד לשמיעת ערעורו (כ- 7 שנים).

26. במסגרת ת"פ (מח' ב"ש) 39195-04-20 **מדינת ישראל נ' אלהוזייל ואח'** (31.3.2022) הורשעו הנאשמים בתקיפת המתלונן בצוותא; הם היכוהו, כאשר הנאשם 2 יידה אבן גדולה לעבר פניו, והמתלונן נפל ואיבד את הכרתו; כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חתך עמוק מתחת לעין, נפיחות בעפעף, ושברים מרובים בעצמות הפנים. יוער כי הנאשם 2 הורשע בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, החמורה מזו שהורשע הנאשם כאן. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם ביחס לנאשם 1 (שהורשע בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות) נע בין 4 חודשי מאסר ועד 12 חודשי מאסר, ובעניינו של הנאשם 2 נע מתחם העונש ההולם בין 12 חודשי מאסר ועד 36 חודשי מאסר. בסופו של יום, על הנאשם 1 הושתו 9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות (יחד עם הפעלת מאסר מותנה), ועל הנאשם 2 הושתו 15 חודשי מאסר בפועל.

27. במסגרת עפ"ג (ב"ש) 11631-09-21 **אלסאסנע ואח' נ' מדינת ישראל** (29.12.2021) דחה בית המשפט המחוזי את ערעורם של המערערים נגד גזר הדין שניתן בעניינם. המערערים הורשעו בתקיפה שתוכננה מראש, של עובד פיצרייה, ושלושה סועדים ששהו שם, יחד עם אחרים (שדינם נגזר בנפרד). הם חבטו עם אלה בזרוע ובכתף של אחד מהם ומשכו אחר אל מחוץ לפיצרייה וחבטו בגופו במכות אגרופ, בבעיטות ובאלות. כתוצאה מהתקיפה נגרמו לאחד הנפגעים חבלה כהה ונפיחות בזרוע, ולאחר חתך בקרקפת ופריקת כתף. בית המשפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר קצר שניתן לרצותו בדרך של עבודות שירות, ועד 10 חודשי מאסר בפועל, ומיקם את עונשם על פי נסיבותיהם האישיות (על הנאשם 1 הושתו 11 חודשי מאסר בפועל, ועל הנאשם 2-7 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות). בית המשפט המחוזי דחה את ערעורם ביחס לעונש (בכפוף לניכוי ימי המעצר של הנאשם 2), וקבע:

"התנהלות המערערים באירוע העבירה, חמורה מאוד. המערערים וחבריהם התערבו על ריב לא להם. לא היה להם כל סכסוך עם בעל הפיצרייה ובוודאי שלא עם האנשים שהתארחו בה, ובכל זאת הם הגיעו למרכז מסחרי הומה בשעת ערב, בחבורה, מתוך כוונה לתקוף וכשהם מצוידים באלות, ותקפו בצורה בריונית וחמורה עובד המקום ושלושה סועדים תמימים שאין להם כל נגיעה לענין. גרמו לפגיעות גוף משמעותיות וזרעו מהומה והרס במקום. **התנהגות זו ראויה לענישה חמורה, הכוללת מאסר לתקופה משמעותית מאחורי סורג וברית.**

...

אולם, בסופו של דבר בערעור על חומרת העונש, ערכאת הערעור בוחנת בעיקר את הלימת העונש שנקבע לחומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ולמידת אשמו של הנאשם. טעות בתהליך קביעת מתחם העונש ההולם או בקביעת העונש ההולם ביחס למתחם, לא בהכרח מביאה לקבלת הערעור.

במקרה זה, מתחם העונש שנקבע בבית המשפט קמא שגוי, הן בנוגע לגבולות המתחם - הגבול התחתון צריך להיות מאסר בפועל מאחורי סורג וברית, והגבול העליון צריך להיות גבוה משמעותית מזה שנקבע. והן במשרעת הצרה שלו.

מהבחינה המהותית, מעשי המערערים מצדיקים הטלת עונשי מאסר לתקופות ארוכות יותר מאלו שהוטלו על המערערים ובוודאי שאין מקום להקל בעונשם של המערערים מעבר להקלה המגולמת בגזר דינו של בית המשפט קמא".

28. עד כאן, כפי שניתן להיווכח מהענישה שפורטה - הפסיקה שהניחה ההגנה בפני בית המשפט. להלן פסיקה נוספת.

29. ברע"פ 3230/21 **עדילה ואח' נ' מדינת ישראל** (13.5.2021) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי במסגרתו נדחה ערעורם של המבקשים נגד גזר דינם. המבקשים הורשעו בכך שבעקבות ויכוח בין אחד מהם למתלונן, הוא יצא, יחד עם אחרים (בניו), לאתרו, כשהם מצוידים בכלי תקיפה, אלה וצינור ברזל. כשהבחין אחד המבקשים (מבקש 1) במתלונן אמר לבניו "תהרגו אותו, תרצחו אותו, תשברו אותו", ואז הם תקפו אותו בצוואתא. כתוצאה מהתקיפה, נגרם למתלונן חתך גדול בקרקפת והוא נחבל בידו השמאלית ובצווארו. בית המשפט קבע מתחמי ענישה נפרדים לכל מעורב בפרשה; ביחס למבקש 1 נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 חודשי מאסר ועד 36 חודשי מאסר, ומיקם את עונשו בתחתית המתחם. אשר למבקש 2 נקבע כי המתחם נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות ועד 24 חודשי מאסר. ערעורם של המבקשים נגד גזר הדין נדחה על ידי בית המשפט המחוזי. בדחותו את ערעור המבקש 1 קבע בית המשפט המחוזי:

"ניתן אף לאומר כי העונש שהוטל על המערער במקרה זה הוא על הצד המקל... קשה להקל ראש באירוע של תקיפה בחבורה, באמצעות אלה ומוט ברזל על רקע עניין של מה בכך, שתוצאתו עלולה להיות חמורה בהרבה..."

בית המשפט העליון דחה, כאמור, בקשת רשות הערעור.

30. במסגרת עפ"ג (ב"ש) 55897-07-18 **אוחנה ואח' נ' מדינת ישראל** (14.11.2018) קיבל בית המשפט באופן חלקי ערעור המערער (1) נגד גזר דינו. המערערים הורשעו בכך שלאחר ויכוח סביב השלכת פסולת, תקפו את המתלונן בצוואתא וביחד עם אחרים, בעודם אוחזים בטוריה, אלות, קרשי בניין והיכו אותו עד שנפל, ואיימו עליו. בהמשך היכה המערער 1 את המתלונן באמצעות קרש בראשו ואיים עליו שירצח אותו. למתלונן נגרם חתך שטחי בקרקפת, המטומה, הגבלה בהנעה של הכתף ונפיחות סביב מרפק ימין והגבלה בהנעתו (למתלוננת, אשר ניסתה להגן על המתלוננת, גם נגרמה חבלה בכף ידה). בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם ביחס למערער 1 נע בין 12 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר, וביחס למערער 2 נקבע מתחם שנע בין 10 ועד 22 חודשי מאסר בפועל. על המערער 1 הושת עונש של 10 חודשי מאסר בפועל, לפי נסיבותיו האישיות, ועל המערער 1 הושת עונש של 8 חודשי מאסר, בהתאם לנסיבותיו הוא. בית המשפט המחוזי קבע כי אלימותם של המערערים **"מחייבת מענה עונשי ראוי, ומרתיע"**, וכן נקבע כי לא היתה חריגה בענישה שנקבעה על ידי בית המשפט. עם זאת, בית המשפט קבע כי על עונשיהם של המערערים להיות זהים, ועל כן הפחית את עונשו של המערער 1 ל-8 חודשי מאסר בפועל.

31. במסגרת ת"פ (ב"ש) 1269-11-20 **מדינת ישראל נ' טלאלקה ואח'** (17.5.2022) נגזר דינם של שלושה נאשמים שהורשעו בתקיפת בצוותא (לפי סעיף 382 (א) לחוק העונשין), (לנאשם 1 יוחסה גם עבירה של פציעה כשהעבריין מזוין, עבירה בה הורשע פיס במקרה דנא). הנאשמים הורשעו בכך שעל רקע סכסוך שכנים רדפו אחר המתלונן, שכנם, לתוך ביתו, ואחזו בידיהם מקלות ופרופילי אלומיניום; אז, בעט נאשם 1 בגופו של המתלונן; לאחר מכן (ולאחר שהגיעו למקום אחרים על מנת לסייע למתלונן), פצעו הנאשמים את האחרים בכך שהנאשם 1 הכה אחד מהם בראשו באמצעות פרופיל אלומיניום, והוא נפל ארצה כשראשו מדמם, ונאשם 2 הכה את האחר הנוסף בראשו באמצעות מקל, בזמן שנאשם נוסף הכה אותו ברגלו השמאלית באמצעות פרופיל אלומיניום שאחז בידו. ממעשי הנאשמים נגרמו למתלונן שני חתכים בראשו, לאחר פצע שטחי במצחו, ולאחר הנוסף חתכים בראשו שנתפרו באמצעות סיכות, וחבלות נוספות. בית המשפט קבע כי ביחס לנאשם 1 מתחם העונש ההולם נע בין 15 חודשי מאסר ועד 30 חודשי מאסר, וביחס לנאשמים 2 ו-3 נע המתחם העונשי בין 12 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר. על הנאשמים הושתו עונשים בהתאם לנסיבותיהם האישיות, תוך חריגה לקולא ממתחמי הענישה שנקבעו.

32. במסגרת ת"פ (ב"ש) 34230-02-20 **מדינת ישראל נ' עתאיקה ואח'** (3.3.2021) הורשעו הנאשמים בכך שהגיעו לבית העסק בו עבדו המתלוננים (קטינים), וסרבו להשלים עם העובדה שהמקום סגור. על רקע תגרה שהחלה בין הנאשם 2 למתלוננים, הגיעו הנאשם 1 ומעורב נוסף מצוידים בבקבוקי זכוכית, במטרה לפגוע ולפצוע את המתלוננים, ואכן כך עשו. הנאשם 2 אף איים והוסיף אמירות גזעניות ופוגעניות כלפי המתלוננים. המתלוננים נזקקו לטיפול רפואי ולחלקם נגרמו חבלות שאינן קלות (שברים באף ובארובת העין). בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 18 חודשי מאסר ועד 36 חודשים. במסגרת הסדר הטיעון שם, הגבילה התביעה את עתירתה העונשית לעונש של 25 חודשי מאסר. בסופו של יום הושת על הנאשמים עונש של 20 חודשי מאסר בפועל, ופיצוי של 21,000 ₪ למתלוננים.

33. לאור האמור לעיל, נוכח מידת הפגיעה בערכים המוגנים, נסיבות האירוע האלים, חלקו המרכזי של הנאשם בתקיפת המתלונן, העובדה שהתקיפה היתה בצוותא עם אחרים, השימוש בנשק קר, והנזק (בכוח ובפועל) שנגרם למתלונן, יחד עם מדיניות הענישה בעבירה זו, אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא נע בין 14 חודשי מאסר בפועל, ועד 30 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם

34. עברו הפלילי של הנאשם, כבן 24 היום, כולל לא פחות מחמש הרשעות קודמות, בגין נשפט גם למאסרים בפועל, והוטלו עליו מאסרים מותנים. בשנת 2019 הורשע הנאשם בעבירות סמים ונשק, והושת עליו מאסר למשך 8 חודשים. בהרשעה אחרת מאותה השנה, 2019, הורשע פיס בביצוע עבירות של פציעה כשהעבריין מזוין, תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, החזקת סכין והפרת הוראה חוקית; בגין עבירות אלה ריצה עונש של 13 חודשי מאסר בפועל. עוד בשנת 2019 הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, וריצה 15 ימים של מאסר בפועל. נגד הנאשם הרשעות נוספות מבית המשפט לנוער, מהשנים 2019 ו-2020.

35. התנהלותו האלימה, הרצידיבסטית, של פיס, מלמדת כי לא היה במאסרים שהושתו עליו, ואף לא במאסרים המותנים, כדי להרתיעו מביצוע עבירות נוספות. גיליון רישומו הפלילי של פיס מספר כי האלימות - גם תוך שימוש בנשק קר - אינה זרה לו, אלא היא דרך חיים ממש.

הפרשה כאן מוכיחה כי פיס עודנו "מסתובב" חמוש בנשק קר עמו תקף את אמג'ד, שכן הראשון הולם בו באמצעות אלת בייסבול שנחה לעת מצוא בתא המטען של הרכב בו נסע, והיה שותף, בצוותא, גם לדקירתו של האחרון.

36. חוט מקשר נוסף בין המקרים מעברו של הנאשם למקרה דנא, שמלמד על התנהלותו, נעוץ בכך שקורבנותיו, לפחות בחלק מהמקרים, היו "סתם" אנשים שנכרו בדרכו, ללא היכרות או רקע מוקדם כלשהו; כך למשל, בתיק ת"פ (ת"א) 15859-11-18 **מדינת ישראל נ צלביאנסקי ואח'** (15.4.2019) (פיס היה נאשם 2), תקפו הנאשם ואחר מתלונן (וחבריו), אותו פגשו לאחר בילוי לילי במועדון, באקראי, ללא כל היכרות מוקדמת. אף במסגרת ת"פ (ראשל"צ) 47975-10-18 **מדינת ישראל נ' פיס ואח'** (24.9.2019) תקף הנאשם את המתלונן לאחר "דין ודברים" בחוף הים.

גם במקרה כאן, תקף הנאשם את המתלונן, יחד עם חבריו, על רקע ויכוח של מה בכך, לאחר שהמתלונן נתקל בו באקראי, בתחנת הדלק.

37. הנה כי כן, למרבה הצער צודקת התביעה בהצביעה על כך שהנאשם הוא "סכנה לציבור", וכי לשיטתה: "משך שנה הוא דוקר אנשים בלי סיבה, בגלל שהסתכלו עליו או אמרו לו שהכל בסדר או בגלל שהמתלונן אמר לו להזיז את הרכב, והוא עושה מה שהוא רוצה, אין לו הרתעה בפני (מפני) מאסרים שריצה או מאסרים מותנים, או בפני הליכים משפטיים נגדו והוא פועל באלימות כל עוד הוא בחוץ".

38. תסקיר שירות המבחן סקר את קורות חייו של פיס, סיפר כי בשנות התבגרותו המוקדמת החל ליצור קשרים שוליים עם נערים עוברי חוק, ועל רקע הסתבכותו בפלילים לא גויס לצבא. שירות המבחן כתב שהנאשם מוכר לו משנת 2017, וההתרשמות ממנו אז היתה שהוא נעדר בשלות וכוחות לעריכת שינוי בחייו. בהתייחסות לתיק הנוכחי התרשם שירות המבחן (בתסקיר הראשון) כי היתה "התקדמות" במסוגלותו של הנאשם לבחון באופן ביקורתי את התנהגותו; זה היה גם הבסיס להמלצתו הראשונה של שירות המבחן לענישה שיקומית. למרבה הצער, פיס נעצר שוב (בחדש לעבירות אלימות), ועל כן הופסק הטיפול בו.

39. בנסיבות אלה, הרי שבניגוד לעתירתה של ההגנה, ברי כי אין משקל של ממש לתחילת ההליך הטיפולי בו לקח הנאשם חלק (גם בבית הסוהר), שנגדע, כאמור, כתוצאה ממעצרו.

40. לקולא הבאתי בחשבון את העובדה שהנאשם הודה בעובדותיו של כתב האישום המתוקן, לקח אחריות על מעשיו, והתנצל, אף אם לא הודה בהזדמנות הראשונה, מה שגרם לכך שלא נחסכה עדותו של אמג'ד בבית המשפט. עוד נתתי משקל לעובדה שפיס שהה במעצר בדרך של איזוק אלקטרוני במשך כ-4 חודשים, וכן

היה נתון במשך חודשים ארוכים במעצר בית (כך על פי עתירת ההגנה, שלא נסתרה על ידי התביעה).

41. שמעתי את טיעוניה של ההגנה ביחס לילדותו הקשה של הנאשם (שאין חולק כי חווה אירועים קשים, שפורטו בתסקיר שירות המבחן), שהיתה לה השפעה, לטענתה, על התנהלותו כנער, וכבוגר.

42. אין לי ספק כי ילדותו של פיס לא היה סוגה בשושנים, לשון המעטה, ואף ברור לי שיש קשר בין ילדותו הקשה להגעתו שוב ושוב אל ספסל הנאשמים. ואולם, אל נוכח האלימות המתפרצת מן הנאשם, החוזרת והמסלימה, לאורך השנים, לא ניתן עוד להתייחס באותה האמפטיה לנושא ילדותו הקשה של פיס; עם כל כתב אישום חדש, כל מעצר, וכל דקירה, ועוד דקירה ועוד אחת - נס ליחו של טיעון זה. מספיק. הגיע הזמן שהנאשם ייקח אחריות על חייו, יחוס על חייהם של אחרים, ויפסיק להישען על ילדותו הקשה, כמצע להקלה בעונשיו השונים.

43. לאור כל האמור לעיל אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר למשך 22 חודשים, בניכוי ימי מעצרו. למען הסר ספק, עונש זה ירוצה במצטבר לכל עונש אחר שהוטל על הנאשם, אם הוטל.

ב. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה מת"פ (ת"א) 15859-11-18 **מדינת ישראל נ צלביאנסקי ואח'** (15.4.2019), בן **5 חודשים**, וכן הפעלת המאסר המותנה מת"פ (ראשל"צ) 47975-10-18 **מדינת ישראל נ' פיס** (24.9.2019) בן **ששה חודשים**, בחופף ובמצטבר, כך **שסך הכל ירצה הנאשם 28 חודשי מאסר בפועל**, בניכוי ימי מעצרו.

ג. 10 חודשי מאסר, ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות של אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ד. פיצוי למתלונן על סך 25,000 ₪ - ישולם תוך 90 ימים מהיום; אם הופקד - יועבר לאלתר לאמג"ד, המתלונן.

ה. אני מורה על הפעלת ההתחייבות מת"פ (ראשל"צ) 47975-10-18 **מדינת ישראל נ' פיס** (24.9.2019), בסך 2,500 ₪ אשר ישולם תוך 90 יום מהיום; לא ישולם סכום זה במועד האמור - ייאסר הנאשם למשך שבועיים נוספים.

כל המוצגים - לשיקול דעת קצין החקירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ג אדר תשפ"ג, 16 מרץ 2023, במעמד הצדדים.

[1] ההגנה הגישה הבהרה לבית המשפט ממנה עלה כי עתירתה העונשית הסופית, בכל מקרה, היא 15 חודשי מאסר בפועל.

[2] ההדגשה כאן, ובכל מקום אחר בגזר הדין אינה במקור והיא שלי, ש.ב.

[3] הואיל ושם דובר על עבירות חמורות בהרבה מהמקרה כאן, אולם אין בכך כדי לשנות מהמחשת הפגיעה הרעה של האלימות ביסודות חברה.

[4] מתבונן - תרתי משמע; צפיה בסרטון מתחילת האירוע בתחנת הדלק מלמדת עד כמה התקיפה הברברית של אמג'ד היא חסרת כל פשר או סיבה.

[5] התביעה לא הגישה מסמכים רפואיים של המתלונן, והפנתה לתסקיר ולכתב האישום.

[6] שעור הנכות הצמיתה שנקבע על ידי המוסד לביטוח לאומי הוא 5%, והמתלונן מסר לשירות המבחן שבכוונתו לערער על כך.